TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2008. gada 17. janvārī *

Lieta C-246/06

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam,

ko *Juzgado de lo Social Único de Algeciras* (Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2006. gada 7. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2006. gada 2. jūnijā, tiesvedībā

Josefa Velasco Navarro

pret

***Fondo de Garantía Salarial* (*Fogasa*)**.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnarts [*K. Lenaerts*], tiesneši R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], E. Juhāss [*E. Juhász*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], un T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] (referents),

* Tiesvedības valoda — spāņu.

ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Slovēnijas valdības vārdā — M. Remika [*M. Remic*], pārstāve,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — J. Enegrēns [*J. Enegren*] un R. Vidāls Puī [*R. Vidal Puig*], pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Padomes 1980. gada 20. oktobra Direktīvas 80/987/EEK par dalībvalstu normatīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku aizsardzību to darba devēja maksātnespējas gadījumā (OV L 283, 23. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 23. septembra Direktīvu 2002/74/EK (OV L 270, 10. lpp.; turpmāk tekstā — "Direktīva 80/987"), interpretāciju.

2 Šis lūgums ir izteikts prāvā starp Velasko Navaro [*Velasco Navarro*] un *Fondo de Garantía Salarial* (*Fogasa*) (Algas garantiju fonds, turpmāk tekstā — "*Fogasa*") par *Fogasa* atteikumu maksāt pabalstu sakarā ar viņas nelikumīgo atlaišanu, lai gan šī pabalsta samaksa bija paredzēta mierizlīgumā, kas tiesā noslēgts starp Velasko Navaro un viņas darba devēju.

Atbilstošais tiesiskais regulējums

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Direktīvas 80/987 1. panta 1. punktā ir noteikts, ka "šī direktīva attiecas uz tām darbinieku prasībām pret darba devējiem, kas atzīti par maksātnespējīgiem 2. panta 1. punkta nozīmē".

4 Minētās direktīvas 2. panta 2. punktā ir precizēts, ka tā neierobežo valstu tiesību aktos definētos terminus "darbinieks", "darba devējs", "darba samaksa", "iegūtās tiesības" un "iegūstamās tiesības".

5 Direktīvas 80/987 3. panta 1. punktā tā sākotnējā redakcijā bija noteikts:

"Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka saskaņā ar 4. pantu iestādes, kas dod galvojumu, garantē to, ka apmierina darbinieku prasījumus attiecībā uz darba samaksu atbilstīgi darba līgumiem vai darba attiecībām un darba samaksu par laikposmu pirms norādītā datuma."

6 Pēc grozījumiem, kas izdarīti ar Direktīvu 2002/74, Direktīvas 80/987 3. panta 1. punkts ir kļuvis par 3. panta pirmo daļu, kas izteikta šādi:

"Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka saskaņā ar 4. pantu garantiju iestādes garantē to, ka apmierina darbinieku prasījumus attiecībā uz darba samaksu, kas izriet no darba līgumiem vai darba attiecībām, ietverot atlaišanas pabalstus sakarā ar darba attiecību pārtraukšanu [izbeigšanu], ja tos paredz valsts tiesību akti."

7 Direktīvas 2002/74 2. panta 1. punkta pirmajā un otrajā daļā ir noteikts:

"Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai līdz 2005. gada 8. oktobrim izpildītu šo direktīvu. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.

Tās piemēro pirmajā daļā minētos noteikumus jebkurai darba devēja maksātnespējai, kas iestājusies pēc šādu noteikumu spēkā stāšanās dienas."

8 Saskaņā ar tās 3. pantu Direktīva 2002/74 stājās spēkā 2002. gada 8. oktobrī.

Spānijas tiesiskais regulējums

9 33. panta 1. un 2. punkts Karaļa 1995. gada 24. marta likumdošanas dekrētā 1/1995, ar kuru ir apstiprināts darbinieku statūtu grozītais teksts (*Estatuto de los Trabajadores*, *BOE* Nr. 75, 29.03.1995., 9654. lpp.), redakcijā pēc grozījumiem, kas izdarīti ar 1997. gada 19. decembra likumu 60/1997 (*BOE* Nr. 304, 20.12.1997., 37453. lpp.; turpmāk tekstā — "Darbinieku statūti"), ir noteikts:

"1. Algas garantiju fonds [..] samaksā darba ņēmējiem darba atalgojuma summu, kas viņiem pienākas uzņēmumu maksātnespējas, maksājumu pārtraukšanas, bankrota vai tiesas uzraudzībā notiekošas sanācijas gadījumā.

Šī punkta iepriekšējā daļā par atalgojumu uzskata summu, kas par tādu atzīta mierizlīguma aktā vai tiesas nolēmumā saskaņā ar visām 26. panta 1. punktā paredzētajām definīcijām, kā arī tādas papildu kompensācijas kā "salarios de tramitación" [alga tiesvedības laikā], par kurām attiecīgajā gadījumā lēmumu ir pieņēmusi kompetenta tiesa [..].

2. Algas garantiju fonds iepriekšējā punktā paredzētajos gadījumos darba ņēmējiem samaksā pabalstus, kas noteikti spriedumā vai administratīvā lēmumā, sakarā ar atlaišanu vai līguma izbeigšanu atbilstoši šī likuma 50. un 51. pantam un 52. panta c) punktam maksimālā apmērā par vienu dienesta gadu ar noteikumu, ka darba samaksa dienā, ko izmanto par aprēķinu bāzi, nepārsniedz divkāršu minimālo starpprofesiju darba algu.

[..]"

10 Atbilstoši Darbinieku statūtu 33. panta 2. punktam pabalsti sakarā ar nelikumīgu atlaišanu, kas paredzēti šo pašu statūtu 56. panta 1. punktā, ietilpst *Fogasa* maksāto pabalstu skaitā pie šādiem nosacījumiem:

"1. Ja atbrīvošana no darba ir atzīta par nelikumīgu, darba devējs piecu dienu laikā no sprieduma pasludināšanas var izvēlēties, vai pieņemt darbinieku atpakaļ darbā, papildus samaksājot "salarios de tramitación", kas paredzēta šā punkta b) apakšpunktā, vai samaksāt šādas spriedumā nosakāmas summas:

a) kompensāciju, kas atbilst 45 apmaksātām dienām dienesta gadā, laikposmus, kas īsāki par vienu gadu, aprēķinot proporcionāli mēnešiem, nepārsniedzot 42 mēnešalgas;

b) summu, kas vienāda ar to darba samaksu, kas maksājama no atlaišanas dienas līdz sprieduma, kurā atzīts, ka atlaišana bijusi nelikumīga, pasludināšanai vai līdz brīdim, kad darbinieks atradis citu darbu, ja viņš pieņemts darbā pirms sprieduma pasludināšanas un ja darba devējs iesniedz pierādījumus par samaksātajām summām, lai tās atskaitītu no "salarios de tramitación".

Darba devējam jāsaglabā darbinieka reģistrācija sociālā nodrošinājuma sistēmā laikposmā, kas atbilst darba samaksai, kurš aplūkots iepriekš b) apakšpunktā." [neoficiāls tulkojums]

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

11 Velasko Navaro, prasītāja pamata prāvā, bija sabiedrības *Camisas Leica SL* (turpmāk tekstā — "*Camisas Leica*") personāla locekle laikposmā no 1998. gada 28. maija līdz 2001. gada 27. decembrim, datumam, kurā šī sabiedrība viņu atlaida.

12 2002. gada 13. maijā Velasko Navaro un *Camisas Leica* noslēdza vienošanos par mierizlīgumu tiesā, atbilstoši kuram šī sabiedrība, pirmkārt, atzina, ka Velasko Navaro atlaišana no darba bijusi nelikumīga, un, otrkārt, apņēmās samaksāt viņai pabalstu sakarā ar atlaišanu no darba un "salarios de tramitación", kas paredzēta Darbinieku statūtu 56. pantā.

13 Pamatojoties uz spriedumu par *Camisas Leica* pagaidu maksātnespēju, ko 2003. gada 5. martā pieņēma tā pati tiesa pēc šīs sabiedrības lūguma, Velasko Navaro lūdza, lai *Fogasa* samaksā summu, kas atbilst minētajai kompensācijai un "salarios de tramitación", ko viņai nav samaksājis tās agrākais darba devējs.

14 *Fogasa* piekrita samaksāt prasītājai pamata prāvā summu EUR 3 338,88 apmērā kā "salarios de tramitación", bet tā uzskatīja, ka Velasko Navaro nav tiesību uz naudas summu EUR 2 696,89 apmērā, ko tā lūdza kā atlaišanas pabalstu, atteikumu pamatojot ar to, ka šādas tiesības nav atzītas ne tiesas spriedumā, ne citā tiesas nolēmumā.

15 Velasko Navaro apstrīdēja *Juzgado de lo Social Único de Algeciras* (Alhesirasas Pirmā sociālo lietu tiesa) *Fogasa* atteikumu samaksāt viņai minēto atlaišanas pabalstu.

16 Saskaņā ar valsts tiesas paskaidrojumiem lēmumā par prejudiciāla jautājuma uzdošanu Spānijas tiesībās Darbinieku statūtu 33. panta 2. punktā paredzēts, ka pabalstu, kas izmaksājams, pamatojoties uz darba attiecību izbeigšanos, maksā, bet tikai tad, ja spriedumā vai administratīvā lēmumā ir atzīts, ka tas ir jāmaksā darba ņēmējam sakarā ar viņa atlaišanu vai līguma izbeigšanos.

17 Iesniedzējtiesa uzskata, ka minētā valsts tiesību norma ir pretrunā Kopienu vienlīdzīgas attieksmes principam, kas ir nostiprināts Tiesas judikatūrā un it īpaši 2005. gada 13. decembra rīkojuma lietā C-177/05 *Guerrero Pecino* (Krājums, I-10887. lpp.) 30. punktā. Saskaņā ar šo judikatūru šāda pat veida pabalsti, kas noteikti mierizlīguma procedūrā tiesā, arī ir jāuzskata par atlaišanas pabalstiem Direktīvas 80/987 3. panta pirmās daļas nozīmē.

18 Minētā tiesa norāda, ka Direktīva 2002/74 jau bija spēkā esoša dienā, kad tā konstatēja *Camisas Leica* maksātnespēju, t.i., 2003. gada 5. martā. Tā uzskata, ka, lai gan šīs direktīvas transpozīcijas termiņš ir beidzies 2005. gada 8. oktobrī, Spānijas likumdevējs nav veicis nekādas darbības attiecībā uz tās īstenošanu, jo tas ir pārliecināts, ka Spānijas valsts tiesiskais regulējums, kas ir spēkā kopš 1997. gada 21. decembra, pilnībā atbilst minētajai direktīvai.

19 Valsts tiesa uzskata, ka tātad nav iespējams apstiprināt, ka 2005. gada 8. oktobrī Spānijas Karaliste jau bija transponējusi Direktīvu 2002/74, jo, konkrētāk, valsts tiesiskais regulējums nav pilnīgs.

20 Iesniedzējtiesa arī apgalvo, ka tās tiesas sēdes laikā *Fogasa* aizbildinājās ar to, ka Velasko Navaro nevar atsaukties ne uz Direktīvu 2002/74, ne uz tās interpretāciju, kas izriet no iepriekš minētā rīkojuma lietā *Guerrero Pecino*, jo spriedums par *Camisas Leica* pagaidu maksātnespēju ir gan pieņemts pēc šīs direktīvas spēkā stāšanās dienas, t.i., 2002. gada 8. oktobra, bet katrā ziņā pirms dienas, kurā dalībvalstīm bija jābūt veikušām tās transpozīcijas pasākumus, proti, pirms 2005. gada 8. oktobra.

21 Šādos apstākļos *Juzgado de lo Social Único de Algeciras* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Tā kā iesniedzējtiesa ir konstatējusi, ka valsts tiesiskais regulējums šo trūkumu dēļ 2005. gada 8. oktobrī neatbilda Direktīvai 2002/74 un tās interpretācijai, ko sniegusi Tiesa, attiecībā uz Kopienu vienlīdzīgas attieksmes principu, kas sniegts rīkojumā [iepriekš minētajā lietā *Guerrero Pecino*], vai ir jāuzskata, ka šī direktīva iedarbojas tieši un ir saistoša *Fogasa*, valsts garantiju iestādei, sākot no nākamās dienas [pēc tās stāšanās spēkā], t.i., kopš 2005. gada 9. oktobra?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai Direktīvai 2002/74 ir tieša iedarbība, ņemot vērā, ka tā ir labvēlīgāka darba ņēmējiem un nelabvēlīgāka valstij, kas nepilda šos pienākumus, tad, ja maksātnespēja ir iestājusies — pēc tiesā noslēgta mierizlīguma, kuru neparedz nepilnīgais valsts tiesiskais regulējums — laikposmā no direktīvas spēkā stāšanās brīža, 2002. gada 8. oktobra, un noteiktā datumā, proti, 2005. gada 8. oktobrī, kurā Spānijas valstij bija jāīsteno normatīvi un administratīvi pasākumi, kas vajadzīgi, lai izpildītu šo direktīvu?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

22 Ar šiem diviem jautājumiem iesniedzējtiesa jautā, vai Direktīvas 80/987 3. panta pirmajai daļai, kas vēl nav transponēta dalībvalsts tiesību sistēmā, ir tieša iedarbība un, ja tā ir, sākot no kura datuma uz šo tiesību normu var tieši atsaukties, vēršoties tādā iestādē kā *Fogasa*. Tā kā būtībā šo abu jautājumu mērķis ir noskaidrot, vai minētajai tiesību normai var būt tieša iedarbība laikposmā no tās spēkā stāšanās datuma līdz transpozīcijai noteiktā termiņa izbeigšanās datumam, tie ir jāaplūko kopā.

23 Iesniedzējtiesa uzdod šos divus jautājumus, pamatojoties uz iepriekš minēto rīkojumu lietā *Guerrero Pecino*. Lai gan Tiesa tajā ir interpretējusi Direktīvu 80/987 pēc tās pašas iesniedzējtiesas, kura ir vērsusies Tiesā pamata prāvā, lūguma un sakarā ar to pašu maksātnespējas gadījumu, tomēr rīkojums attiecās, kā tas ir precizēts minētā rīkojuma 23. punktā, tikai uz gadījumu, ja Direktīva 2002/74 jau ir transponēta valsts tiesību sistēmā attiecīgajā datumā, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

24 Pamata lietā iesniedzējtiesas lēmuma motīvi parāda, ka minētā tiesa uzskata, ka Direktīva 2002/74, šīs direktīvas transpozīcijai noteiktajam termiņam izbeidzoties, proti, 2005. gada 8. oktobrī, vēl nebija transponēta valsts tiesību sistēmā (šajā sakarā skat. 2007. gada 29. novembra spriedumu lietā C-6/07 Komisija/Spānija, Krājumā nav publicēts).

Par Direktīvas 80/987 3. panta pirmās daļas tiešo iedarbību

25 Neaplūkojot jautājumu par nosacījumiem, kas ir jāizpilda, lai valsts tiesā varētu atsaukties uz direktīvas tiesību normu, kas vēl nav transponēta vai kas ir nepareizi

transponēta (skat. 2002. gada 11. jūlija spriedumu lietā C-62/00 *Marks & Spencer*, *Recueil*, I-6325. lpp., 25. punkts, kā arī 2006. gada 8. jūnija spriedumu lietā C-430/04 *Feuerbestattungsverein Halle*, Krājums, I-4999. lpp., 28. un 29. punkts), no pastāvīgās judikatūras izriet, ka direktīvai tieša iedarbība var būt tikai pēc termiņa, kas noteikts tās transpozīcijai dalībvalsts tiesību sistēmā, beigām (1994. gada 3. marta spriedums lietā C-316/93 *Vaneetveld*, *Recueil*, I-763. lpp., 16. punkts, kā arī 2000. gada 14. septembra spriedums lietā C-348/98 *Mendes Ferreira* un *Delgado Correia Ferreira*, *Recueil*, I-6711. lpp., 33. punkts).

26 Šajā gadījumā transpozīcijas termiņa beigu termiņš atbilstoši Direktīvas 2002/74 2. panta 1. punkta pirmajai daļai ir 2005. gada 8. oktobris. Pamata lietas vajadzībām ir jāpārbauda, vai pēc šī datuma var atsaukties uz minētās direktīvas iespējamo tiešo iedarbību saistībā ar faktiem, kas notikuši pirms tā. *Camisas Leica* maksātnespēja iestājās 2003. gada 5. martā, t.i., pirms šīs direktīvas transpozīcijai paredzētā termiņa beigām, un prasītāja pamata prāvā pēc šī datuma saglabāja savu prasību pret *Fogasa* par tās parādu, kas attiecas uz atlaišanas pabalstu, kas izriet no šīs maksātnespējas.

27 Šajā sakarā no Tiesas judikatūras (šajā sakarā skat. 1992. gada 10. novembra spriedumu lietā C-156/91 *Hansa Fleisch Ernst Mundt*, *Recueil*, I-5567. lpp., 20. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Vaneetveld*, 18. punkts) var secināt, ka, ja dalībvalsts nav noteiktajā termiņā transponējusi Direktīvu 2002/74, uz tās iespējamo tiešo iedarbību var pēc 2005. gada 8. oktobra atsaukties tikai saistībā ar maksātnespēju, kas iestājusies pēc šī datuma, kā tas nav pamata lietas gadījumā.

28 Šādā nolūkā ir jāatzīmē, ka dalībvalstīm, protams, bija pienākums saskaņot valsts tiesību normas ar Direktīvu 2002/74 pirms 2005. gada 8. oktobra, bet atbilstoši šīs

direktīvas 2. panta 1. punkta otrajai daļai tām ir pienākums piemērot minētās normas tikai tiem maksātnespējas gadījumiem, kas iestājušies pēc tās spēkā stāšanās dienas.

29 Tādējādi Direktīvas 2002/74 normas attiecas tikai uz tām maksātnespējām, kas iestājušās vai nu pēc tās īstenošanas, tostarp tām, kas iestājušās pēc transpozīcijai paredzētā termiņa beigām, vai gadījumā, ja transpozīcija nav notikusi, — pēc šī termiņa beigām.

30 Tātad uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka gadījumā, ja Direktīva 2002/74 nav transponēta valsts tiesībās līdz 2005. gada 8. oktobrim, uz Direktīvas 80/987 3. panta pirmās daļas iespējamo tiešo iedarbību katrā ziņā var atsaukties tikai saistībā ar maksātnespēju, kas iestājusies pēc minētā datuma.

Par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu

31 Lai gan abi jautājumi, ko iesniedzējtiesa ir uzdevusi Tiesai, atbilstoši to tekstam attiecas tikai uz Direktīvas 80/987 3. panta pirmās daļas tiešo iedarbību, attiecībā uz laikposmu no Direktīvas 2002/74 spēkā stāšanās datuma līdz tās transpozīcijas beigu termiņam ir svarīgi atgādināt, ka, ja valsts tiesiskais regulējums ietilpst Kopienu tiesību piemērošanas jomā, Tiesai, ja tai ir uzdots prejudiciāls jautājums, ir jāsniedz visi interpretācijas elementi, kas vajadzīgi valsts tiesai, lai novērtētu šī tiesiskā

regulējuma atbilstīgumu pamattiesībām, kuru ievērošanu Tiesa nodrošina (šajā sakarā skat. 2002. gada 12. decembra spriedumu lietā C-442/00 *Rodríguez Caballero*, *Recueil*, I-11915. lpp., 31. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2003. gada 10. aprīļa spriedumu lietā C-276/01 *Steffensen*, *Recueil*, I-3735. lpp., 70. punkts).

32 Tādējādi, lai gan dalībvalstīm saskaņā ar Direktīvu 80/987, kas ir grozīta ar Direktīvu 2002/74, ir tiesības neparedzēt to valsts tiesību sistēmā pabalstus, kas maksājami atlaišanas no darba gadījumā, jo šīs direktīvas grozītajā 3. panta pirmajā daļā nav ietverti nekādi pienākumi šajā sakarā, valsts tiesiskais regulējums, kurā paredzētas šādas garantijas, ir Kopienu tiesību piemērošanas jomā kopš Direktīvas 2002/74 spēkā stāšanās datuma, t.i., kopš 2002. gada 8. oktobra, attiecībā uz tās piemērošanu faktiem, kas notikuši pēc tās stāšanās spēkā (šajā sakarā skat. 2006. gada 7. septembra spriedumu lietā C-81/05 *Cordero Alonso*, Krājums, I-7569. lpp., 31. un 32. punkts). Šajā sakarā kopš šī datuma šādā tiesiskajā regulējumā ir jābūt ievērotiem tādiem vispārīgajiem principiem un pamattiesībām, kuru ievērošanu nodrošina Tiesa, kuru skaitā ietilpst it īpaši vispārīgais vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas princips (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Rodríguez Caballero*, 31. un 32. punkts).

33 Ir svarīgi atgādināt, ka Darbinieku statūtu 33. panta 2. punktā darba devēja maksātnespējas gadījumā ir paredzēta šāda noteiktu pabalstu sakarā ar atbrīvošanu no darba vai darba līguma izbeigšanos samaksas garantija, kas noteikta šajos pašos statūtos.

34 Līdz ar to ir jākonstatē, ka uz minētajām valsts tiesību normām kopš Direktīvas 2002/74 stāšanās spēkā attiecas Direktīvas 80/987 3. panta pirmā daļa un tādējādi tās ietilpst Kopienu tiesību piemērošanas jomā. Tādējādi kopš šī datuma tām ir jāatbilst vispārīgajiem principiem un pamattiesībām, kas atzītas Kopienu tiesību sistēmā (šajā sakarā skat. 2006. gada 7. septembra spriedumu lietā C-81/05 *Cordero Alonso*, Krājums, I-7569. lpp., 37. punkts).

35 No minētā izriet, ka valsts tiesai pamata prāvā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums ir jāinterpretē, ievērojot iepriekš minētos vispārīgos principus un pamattiesības, kuras Tiesa ir interpretējusi, un it īpaši vienlīdzīgas attieksmes principu (šajā sakarā skat. iepriekš minēto rīkojumu lietā *Guerrero Pecino*, 30. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Cordero Alonso*, 38. punkts).

36 Attiecībā uz pēdējo minēto principu, ka līdzīgas situācijas nevar risināt dažādi, ja vien atšķirība attieksmē nav objektīvi pamatota, Tiesa ir nolēmusi, ka attiecībā uz attiecīgo tiesisko regulējumu pamata prāvā nelikumīgi atlaisti darbinieki atrodas līdzīgā situācijā tiktāl, ciktāl viņiem ir tiesības uz pabalstu gadījumā, kad viņi netiek atjaunoti darbā (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Rodríguez Caballero*, 33. punkts, un 2004. gada 16. decembra spriedumu lietā C-520/03 *Olaso Valero*, Krājums, I-12065. lpp., 34. un 35. punkts).

37 Argumentācijas turpinājumā, konstatējot, ka nav iesniegts neviens pārliecinošs arguments, lai pamatotu, kāpēc prasījumiem saistībā ar kompensācijām par nelikumīgu atbrīvošanu no darba, kas atzītas spriedumā vai administratīvā lēmumā, un prasījumiem saistībā ar pabalstiem sakarā ar nelikumīgu atlaišanu, kuri atzīti mierizlīguma procesā, tikuši piemēroti atšķirīgi noteikumi, Tiesa secināja, ka tāds tiesiskais regulējums kā pamata prāvā ir pretrunā vienlīdzīgas attieksmes principam, jo tas noteic, ka garantijas iestādes nemaksā pēdējos minētos parādus (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Olaso Valero*, 36. un 37. punkts).

38 Ir svarīgi piebilst, ka, ja pastāv šāda diskriminācija, vienlīdzības principa ievērošanu līdz brīdim, kad valsts likumdevējs ir pareizi transponējis direktīvu, var nodrošināt, vienīgi piešķirot personām, kas atrodas nelabvēlīgā stāvoklī, tādas pašas priekšrocības, kādas ir personām, kas atrodas privileģētā stāvoklī (iepriekš minētie spriedumi lietā *Rodríguez Caballero*, 42. punkts, un lietā *Cordero Alonso*, 45. punkts).

39 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, ja attiecīgais valsts tiesiskais regulējums ietilpst Direktīvas 80/987 piemērošanas jomā, valsts tiesai attiecībā uz maksātnespēju, kas iestājusies laikposmā no Direktīvas 2002/74 stāšanās spēkā līdz tās transpozīcijai noteiktā termiņa beigām, ir jāgarantē šī valsts tiesiskā regulējuma piemērošana atbilstoši Kopienu tiesību sistēmā atzītajam nediskriminācijas principam.

Par tiesāšanās izdevumiem

40 Attiecībā uz pamata lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) gadījumā, ja Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 23. septembra Direktīva 2002/74/EK, ar kuru ir grozīta Padomes Direktīva 80/987/EEK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku aizsardzību

to darba devēja maksātnespējas gadījumā, nav transponēta valsts tiesībās līdz 2005. gada 8. oktobrim, uz Padomes 1980. gada 20. oktobra Direktīvas 80/987/EEK par dalībvalstu normatīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku aizsardzību to darba devēja maksātnespējas gadījumā, kas grozīta ar Direktīvu 2002/74, 3. panta pirmās daļas iespējamo tiešo iedarbību katrā ziņā nevar atsaukties saistībā ar maksātnespējas stāvokli, kas iestājies pirms minētā datuma;

2) **ja attiecīgais valsts tiesiskais regulējums ietilpst Direktīvas 80/987, kas grozīta ar Direktīvu 2002/74, piemērošanas jomā, valsts tiesai attiecībā uz maksātnespēju, kas iestājusies laikposmā no Direktīvas 2002/74 stāšanās spēkā līdz tās transpozīcijai noteiktā termiņa beigām, ir jāgarantē šī valsts tiesiskā regulējuma piemērošana atbilstoši Kopienu tiesību sistēmā atzītajam nediskriminācijas principam.**

[Paraksti]